

jmění, nýbrž z něho byla vyloučena, již nijak nakládati a že ani třetí osoby nemohou z ní dojíti ukojení svých nároků proti postupiteli, když jeho jměním již není. Plyne to z druhé věty § 1395 obč. zák. Podle něho je dlužník jen, pokud mu příjemce není znám, oprávněn, prvnému věřiteli (postupiteli) zaplatiti nebo jinak se s ním vyrovnati. Tím je dlužníkovi zakázáno, by dluh, jakmile se mu postup stal známým, přivedl k zániku právním jednáním s postupitelem jako původním věřitelem. Zákon mluví sice výslovně jen o zaplacení nebo vyrovnání s ním, ale nelze seznati, proč by dlužníkovi mělo býti dovoleno, přivoditi zánik postoupené pohledávky k újmě postupníkovi některým jiným právním jednáním. Názor tu hájený zastává též Krasnopolski ve svém »Obligationsrecht« v § 51 str. 272 k § 1396 obč. zák. pravě, že postoupený dlužník může postupníkovi namítati započtení, jež proti postupiteli provedl bezelstně, třebaže po postupu, ale před oznámením o něm. Podle toho nezanikla postoupená pohledávka započtením kompensací, provedeným s postupitelem. Započtení proti postupníkovi v době, než došel zaplacení, žalobkyně podle vlastního přednesu neprovedla, ačkoli k tomu měla hojně příležitosti a času. Bylať již postupitelovým dopisem ze dne 29. října 1925, na nějž odpověděla dopisem ze dne 31. října 1925, o postupu zpravena a postoupená pohledávka byla postupníkovi zaplacená poštovním úřadem šekovým v Praze teprve 10. listopadu 1925. Zda bylo žalobkyni způsobem, jímž se žalovaný exekučně domáhal zaplacení postoupené pohledávky, znemožněno, by se proti exekuci a proti zaplacení bránila opoziční žalobou, jak dovolání tvrdí, je lhostejno v tomto sporu, v němž se žalobkyně nedomáhá náhrady škody žalovaným zaviněné zmařením opoziční žaloby, nýbrž se domáhá vrácení částky, již žalovaný exekučně vydobyl prý až po té, když vymáhaná pohledávka byla již zanikla započtením. Žalobkyně opominula, ačkoli z výměru z 6. listopadu 1925 musila seznati, že ani František H. ani žalovaný nedbají jejího neuznání postupu, alespoň po té použití práva jí podle § 1396 obč. zák. patřícího a nevznesla proti postupníkovi námitku započtení na pohledávku, jí vzniklou proti postupiteli před postupem. Postoupená pohledávka tudíž až do skutečného, poštovním šekovým úřadem provedeného zaplacení započtením nezanikla. A proto také neobstojí ani základ žaloby, že žalovaný si exekučně vydobyl pohledávku již zaniklou a tudíž je prý povinen vydobytou částku vrátiti.

### Čís. 7487.

**Cizí osoba nemá nároku, by byla ustanovena opatrovníkem osoby zbavené svéprávnosti, tím méně má oprávnění stěžovati si do usnesení, jímž byl zamítnut její návrh, by byla ustanovena opatrovníkem.**

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1927, R I 819/27.)

Soud první stolice zamítl žádost Václava Š-a, by byl ustanoven opatrovníkem Jana S-a, jenž byl pro duševní chorobu zbaven úplně svéprávnosti. Rekursní soud nevyhověl rekursu Václava Š-a.

Nejvyšší soud změnil k dovolacímu rekursu Václava Š-a napadené usnesení v ten rozum, že se rekurs Václava Š-a odmítá.

### Důvody:

Stěžovatel domáhá se toho, by byl ustanoven opatrovníkem osoby, jež byla zbavena pro duševní chorobu úplně svéprávnosti. Důvodem jest mu, že jest jejím přítelem, že jest zachovalý a finančně zajištěný. Že je jejím příbuzným, vůbec netvrdí. Podle § 7 (1) řádu o zbavení svéprávnosti není opatrovnícký soud, vybíraje opatrovníka nebo podpůrce osobě zbavené svéprávnosti, omezen přednostními právy jinak platnými (§§ 196—198, 259 a 281 obč. zák.). Otázku, zda by blízkému příbuznému příslušelo oprávnění ke stížnosti, kdyby nebylo dbáno jeho návrhu na ustanovení opatrovníkem osoby zbavené svéprávnosti, lze tu vůbec pominouti, an stěžovatel není příbuzným, nýbrž osobou cizí. Jako takovému neposkytuje však ani občanský zákon nárok, by mu bylo svěřeno poručenství neb opatrovnictví, leč že by šlo o případ § 196 obč. zák. Tím méně má osoba cizí nárok na to, by byla ustanovena opatrovníkem osoby zbavené svéprávnosti, když podle § 7 (1) řádu o zb. sv. není soud opatrovnícký při volbě opatrovníka ani vázán přednostními právy blízkých příbuzných ani ustanovením § 196 obč. zák. Nemá-li však stěžovatel nárok, by byl ustanoven opatrovníkem takové osoby, jest mu odepřiti i oprávnění k stížnosti proti usnesení, jímž nebylo jeho návrhu vyhověno a to z důvodu § 9 nesp. říz., platného podle § 56 řádu o zbavení svéprávnosti i pro toto řízení. Neboť nemůže se považovati za stížena opatřením první stolice, když se jím nebylo nijak dotčeno jeho právních zájmů, kterých nemá. Rekursní soud měl z toho důvodu rekurs Václava Š-a prostě odmítnouti. Usnesení, jímž o rekursu věcně rozhodl, je proto nezákonné a bylo je změniti, jak shora uvedeno.

### Čís. 7488.

**Smlouva mezi Československou republikou a královstvím Srbů, Chorvatů a Slovenců o úpravě vzájemných právních styků ze dne 31. března 1924, čís. 146 sb. z. a n.**

**Příslušnost tuzemského pozůstalostního soudu podle čl. 20 dohody.**

**Jest povinností tuzemského soudu, by ustanovil správcem pozůstalosti spolehlivou a důvěryhodnou osobu. Tuzemský soud nemůže rozhodovati o návrhu na oddělení jmění podle § 812 obč. zák.**

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1927, R I 879, 880/27.)

V pozůstalostním řízení po jihoslovanském příslušníku 1. nevyhověl pozůstalostní soud námitce dědice Zlatka V., že pozůstalostní soud není příslušným k projednání pozůstalosti z důvodu čl. 19. smlouvy mezi Československou republikou a královstvím Srbů, Chorvatů a Slovenců čís. 146/1924 sb. z. a n.; 2. vyhověl žádosti odkazovnice Antonie